

העם

סולם החשיבות

מה קודם למה:

מיפגש בין מנהיגי

העולם או פיגוע

בעזה? קונגרס ציוני

או הריגת נערה

ערבייה?

זה כשני בחשיבותו, אחרי הפיגוע הקטן לני בעזה. יתכן שישראל היתה הארץ היחידה בעולם כולו שבה לא כיבד מאורע זה במקום הראשי.

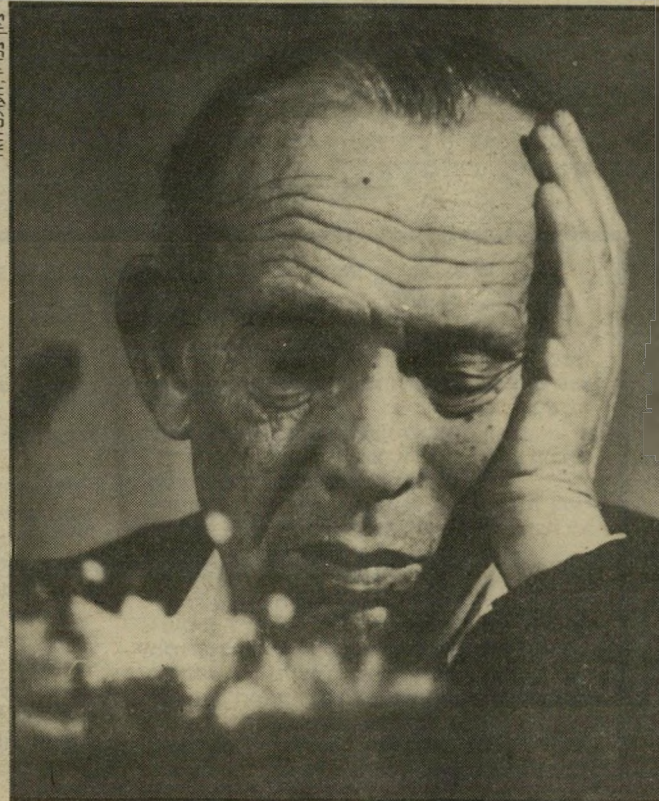
רק במקום השלישי הופיע המאורע היהודי הגדול, הקונגרס הציוני. נראה שקיים בישראל קונסנזוס רחב הקובע שאין להסתדרות הציונית חשיבות רבה. הדיווח כולו הצטמצם בתיאור הקנוניות השונות שהובילו, בסופו של דבר, לבחירתו של שימחה דיניץ, עסקן מיפלגתי אפור, כיו"ר ההסתדרות הציונית (ראה הנדון ולהלן).

מתוך הכרת-יחובה הוסיפו רוב העיתונים לדיווח גם תצלומים של ההפגנה האנטי-סובייטית הגדולה, שנערכה עליידי המימסד היהודי בארצות-הברית לקראת בואו של המנהיג הסובייטי. חבל שגורכאצ'וב עצמו לא זכה להיות חזות בהפגנה זו. היא היתה מזכירה לו הפגנות קומוניסטיות שיגרתיות הנערכות כבריית-המועצות, מטעם השילטונות. רק במקום הרביעי הופיעה הידיעה

עיתוני ישראל מהווים כנראה נאמנינה לתודעת האזרח הישראלי. השבוע התבטא הרבר היטלר בסדר הידיעות בעיתון מודיעים הראשונים.

כיום השני בשבוע היה על עורכי העיתונים לקבוע את סולם-החשיבות של כמה מאורעות: מיכאל גורכאצ'וב

ציון צמיר, העולם הזה

מועמד-לשעבר לוינסקי

אף אחד מהנוכחים כאן לא שייך בכלל לעוין" -

מנוצח פת (עם אליהו בן-אלישר) יציאה

מיפלגות המיקצוענים

שימעון פרס התגלה

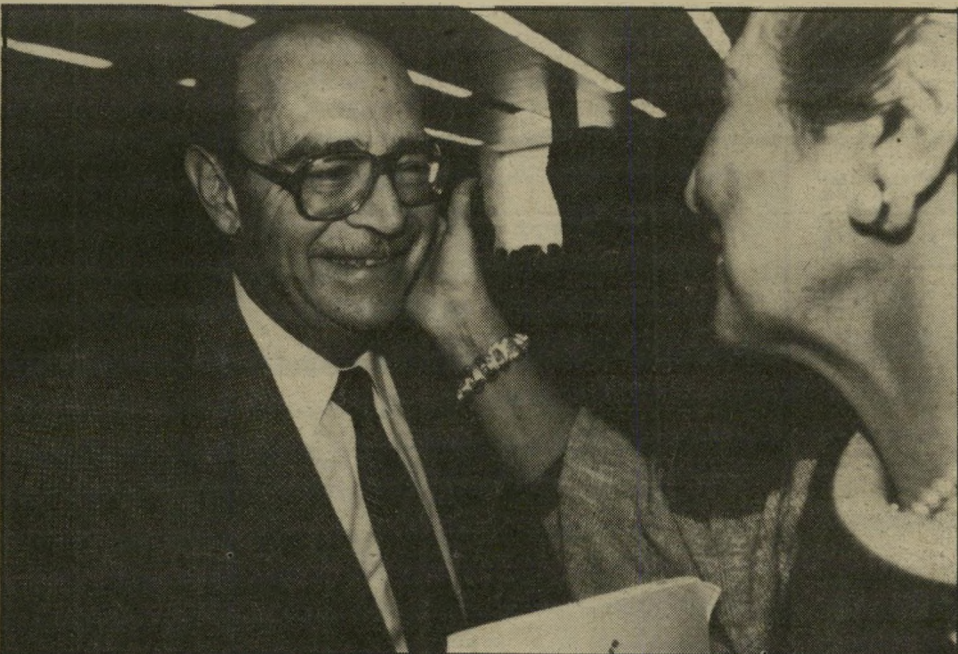
שוב כמיהלן מיפלגתי

מיומן: הזאב שבע

והכבש נשאר שלם

הקרב על תפקיד יו"ר הסוכנות הבי"ליט מחדש את ההבדלים בין הסינגנונות והכישרונות של המיפלגות השונות. המיפלגה הליברלית ערכה הצגה נוספת של המחזה השיגרתית שלה. הסייעות התנפלו זו על זו, היה צורך בהתערבות בתי-המישפט כדי להגיע בכלל לישיבה. הכל השמיצו את הכל. לבסוף נבחר השר גידעון פת כמועמד לתפקיד, ונחל תבוסה מוחצת בקונגרס.

ציון צמיר, העולם הזה

מנצח דיניץ

נרנש ונפעס מעורל המעמד...

תנועת-החרות פשוט התחמקה מן הדי-התמודדות. משה ארנס שיחק עם הרע"י, כחן את הסיכויים והחליט לוותר. לא היה כדאי לו לסכן את יוקרתו כמישחק מכור. ואילו בנימין נתניהו, הממתין להזדמנות לזנק לשמי הפוליטי טיקה הישראלית, החליט שאין זו ההזדמנות המתאימה. חרות החליטה באופן אכזרי להניח לליברלים להתכונן לבד.

ואילו מיפלגת-העבודה ניהלה את ענייניה בזריזות ובמיקצועיות. היא ערכה התמודדות בין ניסים זווילי ושימחה דיניץ, כחרה בשימחה דיניץ והביאה לבחירתו בקונגרס, עלי-סמך הסכמים קואליציוניים שנתפרו היטב מראש.

רווח כפול ומכופל. הרווח של מיפלגת-העבודה מן ההתמודדות די-ניץ-זווילי היה רב, בכמה מישורים:

- ההתמודדות עצמה הציגה ברבים תמונה של תהליך דמוקרטי במיטבו. המתמודדים הופיעו לפני הציבור, גוף מיפלגתי גדול מאוד (מרכז המיפלגה) הכריע בהצבעה חשאית הוגנת. הפרשי-הקולות בין המועמדים היה קטן. ● בסוף התהליך נבחר האיש שה-מיפלגה היתה מעוניינת בו. דיניץ, איש-מיפלגה מובהק, עסקן, פקיד, אשכנזי, דובר-אידיש, גריר-לשעבר בווינגטון, היה האדם הנכון כדי להתקבל על דעת הרוב במימסד הציוני. לעומת זאת לא היה בטוח כלל שזווילי יכול היה להיבחר עליידי הקונגרס.

- כיבוש עמדת היו"ר הבטיח למיפלגת-העבודה עמדת-יבכורה בגוף שהוא בר של שומן, והיכול להעניק לבעליו יתרונות מכל הסוגים - כספים, ג'ובים, כיבודים, שליחויות.

- מיפלגת-העבודה נכנסת לשנת-הבחירות כשניצחון יוקרתי זה בידיה. הדבר יכול להיות ראשיתה של תנופה, שתוביל אותה עד לבחירות לכנסת. זה טוב למוראל.

- עלייתו המטאורית של ניסים זווילי, שהיה אך אתמול כמעט אלמוני, שיפרה את מעמדה של מיפלגת-העבר דה בחזית הרגיש ביותר שלה: היהדות המזרחית. זווילי, ילד-תוניסיה, בן מושב, בעל חוות צעירה ורעננה, הוא (המשך בעמוד 9)